

Arrest

nr. 141 760 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 20 augustus 2014 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 september 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 13 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam, voornaam: [A.P.]

[...]

nationaliteit: Mauritanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Il.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 13 oktober 2014, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 7 en 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Il.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Il.1.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt [...]:

Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor <vreemdelingen>, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]1

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren waarom men het bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 8 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.'

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet - in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing voor haar humanitaire regularisatieaanvraag. Hiertegen werd uiteraard een (niet -automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatriëerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 12 november 2014 reeds geargumenteed dat uitwijzing van haar, een schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte.

II.1.5. De thans bestreden beslissing houdt tevens een schending in van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoekende partij haar oom en tante verblijven legaal in België. Indien verzoekende partij hier haar oom en tante zou moeten achterlaten, is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

II.1.6. Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet in het EHRM drie criteria:

Ten eerste moet er een band van bloed- of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

In casu heeft verzoekende partij wel degelijk een band van bloed- of aanverwantschap met haar oom en tante. Aan het eerste criterium is met andere woorden wel degelijk voldaan.

Ten tweede met de familiale band voldoende hecht zijn.

Het zal dan ook duidelijk zijn dat de band tussen de verzoekende partij en haar oom en tante voldoende hecht is. Zij hebben een zeer bijzondere band.

Tot slot moet het voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een familieleven te leiden in het land van herkomst.

In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een gezinsleven te leiden in Mauritius. Zij heeft echter een bijzonder goede band met haar oom en tante, die hier in België ook legaal verblijven.

II.1.7 Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België. Zoals reeds al aangehaald wenst verzoekende partij alhier te blijven bij haar oom en tante, die hier legaal verblijven in België.

II.1.8. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met artikel 7 en 74/13 Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel en artikel 3, 8 en 13 EVRM.”

4.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar zijn relatie met een oom en een tante die in België verblijven. Er blijkt echter niet dat zijn relatie met deze personen dusdanig hecht is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan namelijk worden afgeleid dat verzoeker voorheen gescheiden van deze personen leefde en dat hij niet naar België kwam om deze familieleden te vervoegen doch wel met het oog op studies en een tewerkstelling.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker beweert dat het “*quasi onmogelijk is om een familieleven te leiden in het land van herkomst*” maar brengt geen enkel gegeven aan ter onderbouwing van zijn stelling. Hij stelt enkel dat zijn oom en tante legaal in België verblijven. Het loutere gegeven dat zijn oom en tante in België wonen impliceert evenwel niet dat zo maar kan worden aangenomen dat een “*familieleven*” voor verzoeker alleen in België mogelijk is.

De beschouwingen van verzoeker laten geenszins toe te besluiten dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- gezins- of familieleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die verweerder zou verhinderen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Voorts moet worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2. Verzoeker voert ook aan dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM werden geschonden, maar laat na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepalingen zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan de vereiste toelichting dan ook onontvankelijk.

4.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker in wezen aan dat overeenkomstig deze wetsbepaling er slechts een bevel om het

grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten indien er geen meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag spelen. Verzoeker geeft te kennen van mening te zijn dat in voorliggende zaak artikel 8 van het EVRM een belemmering vormt om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij kan, gelet op de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel, evenwel niet in zijn betoog worden gevolgd.

Ook door te verduidelijken dat hij een beroep instelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en te argumenteren dat niet blijkt dat verweerder alle inlichtingen waarover hij beschikte bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing betrok toont verzoeker geen schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en meer precies uit een administratieve nota van 26 september 2014 blijkt dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen wel degelijk de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Verweerder noteerde dat verzoeker geen kinderen heeft, dat er geen gegevens zijn waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker enig gezondheidsprobleem heeft en dat hij het voorgehouden gezins- en familieleven met een oom en een tante niet wenste te weerhouden als een reden om geen verwijderingsmaatregel te nemen. Verweerder heeft tevens in de motivering van de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd die ook op 26 september 2014 werd genomen gemotiveerd dat *“de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst [...] geen breuk van de familiale relaties [betekent] maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat verweerder rekening heeft gehouden met wat is bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat deze wetsbepaling enkel voorziet dat verweerder rekening moet houden met een aantal gegevens alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen en niet dat hij wanneer hij effectief een verwijderingsbeslissing neemt hij in deze beslissing moet duiden dat hij deze verplichting heeft nageleefd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt of dat verweerder de bestaande rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het consequentiebeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK